

je t e k« a, jak známo, patří právo majetkové k doméně soukromého práva. V hospodářském právu jedná se hlavně o hospodářství a ne o majetek. Jen když moderní hospodářství vyhledává nové útvary majetkové, patří tyto do rámce hospodářského práva. Tak náleží moderní vývoj pojmu vlastnictví již k dějinám hospodářského práva.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Přenechá-li prodatel firmy tuto později ještě někomu jinému, nemůže kupitel dřívější žádati, aby mu kupní cena za firmu byla vrácena. Mohl by to žádati, kdyby mu prodatel zneužívání firmy znemožnil nebo zmařil.

D ů v o d y n e j v. s o u d u: Dovolání, opřené o dovolací důvody § 503 č. 2 až 4 c. ř. s., není oprávněno.

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Nutno vycházeti ze žalobního důvodu. Podle obsahu žaloby z 19. I. 1929 zdálo by se, že žalobkyně domáhá se zaplacení 100.000 Kč jako náhrady za škodu, kterou prý utrpěla tím, že žalovaný prodal své jméno jako obchodní označení konkurenční firmě, ač již dříve, to jest smlouvou ze dne 4. VII. 1919 prodal svoji továrnu na mlýnské a sladovnické stroje v S. spolu se všemi patentními a jinými oprávněními, zejména též s oprávněním vésti ve firmě jméno L. K., žalobkyni, při čemž ve smluvené značné úplatě je zahrnuta jako zvláštní úplata za jméno L. K. ve firmě částka 100.000 Kč, kterou jest žalovaný povinen žalobkyni zaplatiti za porušení smlouvy prodejem svého jména také jinam. V přípravném spise ze dne 11./3. 1929 prohlašuje však žalobkyně zcela určitě, že její nárok přes nepřesné označení na rubu žaloby jako náhrada škody směřuje na v r á c e n í č á s t k y 100.000 Kč, zaplacené žalovanému za jméno L. K., podle smlouvy ze 4./7. 1919, kteréžto jméno však protismluvně prodal jinam, z d ů v o d ů k o n d i k c e (causa data, causa non secuta, resp. finita).

Jest uvážiti, jsou-li splněny předpoklady § 1435 obč. z. Odvolací soud správně seznává, že tomu tak není. Podle zmíněného zákonného ustanovení mohla by žalobkyně žádati vrácení zaplacené částky jen tehdy, kdyby prokázala, že zanikl právní důvod, aby ji žalovaný podržel. Tomu by tak bylo, kdyby byl žalovaný buď vůbec žalobkyni znemožnil, aneb kdyby byl zmařil, aby jména jeho pro svoji firmu použila, ačkoli se proto rozhodla. Žalobkyně v e d e však ve své firmě jméno žalovaného a netvrdí ani, že se jeho užití stalo pro ni nemožným proto, že žalovaný prodal své

jméno také jinam, nýbrž uvádí jen, že tím utrpěla škodu. Smlouvou si také nevyhradila pro případ jejího porušení vrácení sporné částky, nýbrž jen náhradu škody, ani jinak neuplatnila odstoupení od smlouvy ve smyslu §§ 918 a 920 se zřetelem k § 921 obč. z. I kdyby se tedy přisvědčilo názoru dovolatelčinu, že žalovaný jednal protismělně, nebyl by tím ještě ani po zákonu ani podle smlouvy opodstatněn nárok kondikční, jehož se domáhá žalobou.

Není-li žalobní nárok co do důvodu oprávněn vůbec, není oprávněn ani zčásti. Bylo by tedy zbytečno uvažovati o tom, zda snad z celkové částky 100.000 Kč nepřípadla na oprávnění k použití jména žalovaného aspoň určitá část a podle toho provést příslušnou repartici, což dovolatelka postrádá s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 2 c. ř. s. Tím jest vyřízena výtká ad 3 dovolacího spisu.

Hledíc k uvedenému právnímu posouzení věci, není oprávněna výtká rozporu se spisy (§ 503 č. 3 c. ř. s.), který žalobkyně spatřuje v tom, že prý odvolací soud mylně zjišťuje a zato má, že kromě jména (firmy) a s tím nutně spojených jiných statků i materiálních jest v ceně 100.000 Kč, obsažena též úplata za nějaké materiální statky, domnívaje se prý zřejmě, že továrním závodem jest snad rozuměti tovární realitu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 22. IX. 1931 č. j. Rv II 304/30. Karel Jelínek.

L I T E R A R N Í Z P R Á V Y

Dr. Adolf Procházk a: Právní případ Dr. Karla Perglera, Praha-Brno, 1931, 53 str.

Procházka se obírá právní stránkou případu Perglerova. Zde se prozatím dotknu jen některých otázek. Spisovatel poctivě se snaží celý případ vylíčiti co možná objektivně. I jeho výklady však svědčí o tom, že jde o otázku velice subtilní. Ton jeho výkladů příznivě se liší od způsobu, jakým případ traktovaly některé noviny (str. 7, 33).

S Procházkou jsme za jedno v tom, že v době jmenování Perglerova neplatil § 29 obč. z. a že vláda měla udělit Perglerovi státní občanství (šlo by arci o udělení vázané podmínkou, že dojde k jmenování a tím i k automatickému určení obce domovské: Prahy). Kdežto já však vykládám věc tak, že vláda takto státní občanství Perglerovi udělila, ba udělit musila, mělo-li dojít k platnému jmenování, myslí spisovatel, že tomu tak není. Praví (str. 29, 30): »Vláda sice nechťela raditi presidentu republiky, aby porušil předpis čl. 3 stát. zákl. zák. z r. 1867. Pochybují však velmi, že vláda chtěla P. udělit státní občanství. Pak by zcela určitě alespoň malou zmínku o této své vůli do jmenovacího návrhu pojala.«